

носи това писмо; и то веднага и безъ да се чака, ако управителтъ държи що-годе за собствения си животъ“.

Тѣй гласѣше писмото, което носѣше младиятъ прислужникъ Костантъ. Той носѣше своята смъртъ, а не знаеше нищо за това. Щомъ получи писмото, Костантъ го постави въ своята чанта и веднага се понесе на своя буенъ конь къмъ столицата на империята.

Когато влѣзе въ града, бѣше обѣдъ. И като че ли самъ Богъ му нашепна да не предава веднага заповѣдта, а да чака да се наобѣдватъ въ двореца. Тоя день бѣ горещъ. Костантъ влѣзе въ градинитѣ на двореца, слѣзе отъ коня и го пушна да пасе. Самъ той се оттегли подъ едно дърво и заспа дълбоко.

Наскоро следъ това, като завърши своя обѣдъ, въ градината влѣзе прекрасната дъщеря на императора съ три свои другарки, и всички започнаха да играятъ и да се гонятъ. Въ време на играта дъщерята стигна до дървото, гдето спѣше Костантъ, зачервенъ като роза. Когато го видѣ, тя го загледа радостно и каза на себе си, че никога не е виждала такова красиво сжщество. Следъ това повика една отъ другаркитѣ, на която се довѣряваше най-много, а другитѣ изпрати да излѣзатъ отъ градината. Тя я взе за ржка, доближи до спящия красивъ пратеникъ и каза:

„Скъпа дружке, ето едно рѣдко съкровище: това е най-хубавиятъ човѣшки образъ, който съмъ видѣла въ моя животъ. Той носи писмо отъ моя баща и азъ искамъ бързо да узная какво казва то“.

Тѣ приближиха, извадиха писмото, което бѣ скрито въ чантата, и императорската дъщеря започна да го чете. Изведнажъ тя приbledне, започна да плаче и каза на другарката си:

— Какво голѣмо нещастие!

— Господарке — отвърна другата — кажи ми, какво ти е?

— О, да бихъ могла да се довѣря напълно на тебе,